

דבר הניצולים בעצרת הפתיחה הממלכתית לציון
יום הזיכרון לשואה ולגבורה תשס"ח – מאת שמואל שילה

בחורף 1949 שוחררנו ע"י הצבא האדום, מבסיס הפרטיזנים הפולנים ב"פנסקה – דולינה" – מיהרתי לעירי לוצק. כיתתי רגלי ברחובות העיר, אולי אמצא יהודי. לוצק העיר היהודית ללא יהודים.

בשביל מה נשארתי בחיים? באחד הרגעים הקשים כשעברתי על גשר נהר סטיר – פרצתי בריצת אמוק – כדי לגבור על יצר המוות שאחז בי.

מצאתי את אחותי מסתתרת בעלית גג של משפחה פולנית. על צווארה היה תלוי צלב. דבר ראשון שלחשה לי: "שמיליקל" – ואני בן 14 – "נשארתי יהודיה". ושלפה מחיקה דף מתפילת ראש השנה: "שמע קולנו, אדוני אלוהינו, חוס ורחם עלינו" – "אנחנו נברח מהארץ הזאת" – לחשה – "אין לנו מה לעשות כאן. ניסע לארץ ישראל".

בחול המועד פסח, יצאנו מהעיר רובנו. שם התקבצו השרידים. כשהכריזו על תום מלחמת העולם, ב-9 במאי, כבר היינו בפראג. המונים נהרו לכיכר המרכזית. חיילים, אזרחים – מתחבקים, שואגים משמחה, רוקדים וצוהלים – ואנו, קומץ יהודים בתוך המון חוגג – מנגבים דימעה: הם, מחר ישובו לביתם, לאבא, אמא, אישה, ילדים... ואנחנו?

גנבנו את גבול אוסטריה-איטליה ושם, מעבר לגבול, חיכה לנו – חזיון משיחי: משאיות צבאיות... ועל כל משאית מצוייר מגן דויד כחול-לבן! חיילים דוברי עברית רצים לקראתנו, עוזרים לנו לטפס על המכוניות. אחדים מאיתנו פרצו בבכי. זו היתה הפגישה הראשונה עם חיילים הששים לקראתנו. רוצים בנו ושמחים שנותרנו בחיים. אותי שלחו אל בית עליית הנוער בעיירה "סלבינו. לשם קיבצו ילדים מגיל 4 עד 16. משה זעירי, חבר קבוצת שילר וראובן דונט, צבר מחיפה – ניהלו את הבית. הגענו לשם נערים רציניים, מבוגרים הרבה מעל גילנו. לאחר חודש שיחקנו כדורגל וחזרנו אחרי הבנות.

בבית הזה עבדנו, למדנו והתכוננו לעליה. הגדולים טיפלו בקטנים ועשו כל מלאכה קיימנו קבלות שבת וחגגנו את החגים. ידענו, שיום אחד נעלה לארץ ישראל. אבל, לא רצינו לעלות כיתומים נצרכים. עז היה רצוננו לתת ולא לקחת. שאלנו את המדריכים

מהו הדבר החשוב ביותר בשביל ארץ ישראל? תשובתם היתה: להקים ישובים
בנגב... בגליל.

לאחר תלאות על הים באוניות המעפילים ומעצר בקפריסין.. באנו אל הארץ. התקבלנו
לעליית הנוער בקיבוצים: חניתה, משמר השרון, כפר רופין ועוד. אנוכי, וחברי לגרעין
הגענו למשמר השרון.

היתה זו בשבילנו השנה הכי מאושרת בארץ.

נועדנו לשהות שם שנתיים. אך, פרצו קרבות בארץ. יום יום התפרסמו בעיתונים
שמות הנופלים. ואנחנו – יושבים ולומדים? לא עזרו השכנועים של המדריכים.

הפסקנו הלימודים ויחד עם בני הקיבוץ התגייסנו לפל"מ.

ילדי "סלבינו" השתתפו בכל החזיתות. בבית העלמין של קיבוץ צאלים טמונים שניים
מהנופלים: שלמה קרמפף שנפגע אנושות על הר הגלבוע, וזאב מורשצ'יק שנפל
בהגנה על נירים. ילדי בר המצווה של הקיבוץ עולים על קברם שנה בשנה.

לא הורים, לא אחים, לא קרובים. השניים היו נצר אחרון למשפחתם.

ילדי "סלבינו" הקימו שני קיבוצים בארץ: ראש הניקרה בצפון וצאלים בנגב. שרידי
השואה, היכו שורשים בכל הארץ. בנו בתים, הקימו משפחות: ילדים, נכדים ו...

נינים. עבדו קשה בחקלאות בבנין בתעשייה בצה"ל. רכשו השכלה גבוהה במדע,

כלכלה, חינוך, סיפרות, מוסיקה, תיאטרון. אוהבים את ארץ ישראל ונאמנים לה

ללא סייג. השיר "אנו באנו ארצה לבנות ולהבנות בה...", אינו רק שיר – זו תמצית

חיינו, אמת צרופה.

אני חבר קיבוץ צאלים, נשוי ואב לארבעה ילדים, שמונה נכדים, חתנים וכלות. עמוק

בליבי אני יודע: ללא ארץ ישראל ומדינת ישראל לא היה טעם לחיי.